

Nikomu by neublížil

AL
press

edice
KIOKAN

CATHERINE BURNS

Copyright © 2017 by Catherine Burns

All rights reserved.

Translation © Lenka Faltejsková, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE VISITORS

přeložila Lenka Faltejsková

Redakční úprava Hana Porebská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-885-0

*Věnováno památce mých rodičů,
Cath a Boba za to, že mě naučili lásce ke knihám.*

V NOCI – 1

Výkřik se vydral jako bílý pták z hlubin sklepení a uvízl uvnitř Marioniny hlavy. Třepotal křídly v prostorách její lebky a Marion se divila, jak se dostal skrze tři poschodí velkého bytelného domu až do jejího zaprášeného podkrovního pokojíku. Pokud se výkřik dokázal dostat až k ní, jistě si našel cestu i jinam: k Judith z vedlejšího domu nebo ke starému panu Weinbergovi, který v časných ranních hodinách s oblibou venčil svého trpasličího špice na Grange Road. Z ležení na boku Marion rozbolela kyčel, proto se přetočila na záda, v této poloze se ale pro změnu ozývala kolena. Povlak se shrnul do nohou postele a vlněná deka škrábala, když se však Marion odkryla, dala se do ní zima. Snažila se nepřemýšlet o tom, proč ten člověk vykřikl a jaké to asi je dole ve sklepě uprostřed noci. Nemysli na to, nabádala sama sebe, jinak se zblázníš jako prateta Phyllis. Pošlou tě tam, kde mají mříže na oknech, a jíst budeš plastovou lžící.

Pak uslyšela Matčín hlas: John pro ně dělá to nejlepší; musíš mu věřit – je tvůj bratr a velmi chytrý člověk, vždyť vystudoval Oxford! Jestli nedokážeš důvěřovat Johnovi, svému jedinému žijícímu příbuznému, tak komu už?

Jenže co když ten výkřik slyšela Judith nebo pan Weinberg? Co když někdo zavolal policii a ta v noci přijede? Zabuší na dveře a budou čekat, až někdo otevře, nebo dveře jedno-duše vyrazí a vpadnou dovnitř? Vytáhnou je z postelí? Občas

někde zaslechla: „Vytáhli je z postelí uprostřed noci.“ Ale přece by jim policie dala čas vstát a obléknout se, ne?

Možná bys měla mít něco slušného po ruce, navrhl jí Matka. Ty pytlíkové černé kalhoty se skvrnou od marmelády na koleni a ošuntělý hnědý svetr, který jsi před spaním hodila na podlahu, stačit nebudou.

A zatímco by ji a bratra odtáhli do policejní cely, dům, v němž žila celý život, by prohledali do základů. Představa cizích lidí všude v domě ji děsila. Co by si asi pomysleli o tom nepořádku? Plíseň na stěně v koupelně, všechny ty rozbité přístroje, které jí John nedovolil vyhodit, přesto je nikdy neopravil, plechovky v kuchyni a stohy letitých novin blokující chodbu. A umělohmotná krabice na horní polici v lednici, ta s černým slizem a zelenomodrou srstí; Marion vlastně ani netušila, co v ní je, a nyní už měla strach zkusit ji otevřít. *Kdybych už nebyla mrtvá, zemřela bych hanbou, žes nechala věci zajít do takového stavu*, dodala Matka.

Marion viděla sebe samu na titulní straně novin (na fotografiích nikdy nevypadala dobře; dokonce i na portrétu z osmnáctých narozenin vyhlížela jako čtyřicetiletá matrona), krepaté hnědé vlasy jí trčí na všechny strany jako šílené a celý svět ji odsuzuje. Co by asi řekla Judith? Že měla Marion a jejího bratra vždycky za podivíny? A Lydia? Ta hanba, kdyby se o všem dozvěděla Lydia, by byla skutečně neúnosná.

„To se nestane, Marion. Nikdo ten výkřik neslyšel. Nikdo nepřijede. Stejně, kdo by je hledal?“ ozval se Neil, vzal ji za ruce a pohlídl jí po nepoddajných vlasech.

„Ale přijede, jestli ne dnes, tak jindy,“ opáčila. „A nikdo nepochopí, že jim John chce jen pomoci.“

Marion Zetlandová poprvé zjistila, že je ošklivá, v osmi letech. Kdyby měla nějaké kamarády, zřejmě by to někdo zmínil dříve, ale matčiny nervy, křehké jako skleněná pavučina, nesnesly, aby se po domě na Grange Road potloukali „usoplení spratci“ jiných lidí, aby po dubovém schodišti dusaly špinavé nohy, ve velkých, dřevem obložených místnostech se

rozléhal jekot, nebo dokonce že by někdo mohl rozbít či snad ukrást některou z mnoha zděděných cenností, a tak Marion vídala jiné děti mimo školu jen zřídka, vyjma svého bratra Johna.

Matka Sarah Mossové byla mladá a hezká. Oblékala se do šatů barevných jako celofán od bonbonů, a když se jednou v pátek odpoledne sklonila k Marion před branami základní školy Svaté Winifred, lesklé blond vlasy se jí zhoupily jako v reklamě.

Zato vlasy Marioniny Matky, která si je každý týden nechávala upravovat u Pierra Michelina, připomínaly nedobytnou pevnost z propletených železných a ocelových kadeří, jež ustála bez pohnutí i ten nejostřejší northportský vítr od moře.

„Nechtěla bys zítra odpoledne přijít k nám?“ zeptala se paní Mossová s úsměvem.

Marion se zadívala na Sarah, která stála za matkou u žlutého automobilu a cenila na Marion nově narostlé zuby v jasném vzkazu: „Radši chcípni, než aby sis ke mně přišla hrát.“

Jako by ji Sarah držela za jednu ruku a ta milá paní za druhou a pokoušely se ji roztrhnout vejprůl.

„Pravděpodobně vědí, že mé rodině patřil až do války Northport Grand,“ prohlásila Matka povýšeně. „Využívají ji, aby se dostali k nám.“

Otec však trval na tom, že by Marion měla jít. „Je věčně ponořená v tom svém vlastním světě. Potřebuje chodit ven, najít si kamarády.“

Odvezl ji k Sarah v neděli odpoledne, kouřil při tom cigaretu a druhou rukou řídil bentleye. Kožený interiér automobilu byl horký jako vnitřek boty a pokaždé, když se vůz během té patnáctiminutové cesty trhavě zastavil a znovu nashlavoval, zvedal se Marion žaludek. Zastavili před novým krabicovitým domem s velkými kamennými hlemýždi umístěnými na svažitém trávníku.

„Zajedu si teď do kanceláře. Vyzvednu tě kolem sedmé,“ oznámil otec a kousl se do černého kníru. I o víkendech trávil dlouhé hodiny v kanceláři nad velkým skladištěm Prvotřídních látek Zetland.

„Ale tati... Já nevím, jestli mě tam budou chtít tak dlouho.“

„Tak je popros, aby tě tam nechali, než přijedu.“ Rozmáčkl dohořívající cigaretu mezi ostatními nedopalky v malém kovovém popelníku připevněném ke dveřím automobilu a zcvakl jej.

„Bude se ti tam líbit, Smíšku, neboj se,“ řekl a štípl ji do tváří prsty od popela.

Bentley odjel dříve, než došla na konec štěrkové cesty. Zazvonila a za prosklenými dveřmi se objevila postava. Když se dveře otevřely, stanul před ní opálený usměvavý muž v modrých džínách a s hnědou patkou. Skrčil se k ní.

„Ahoj, já jsem táta Sarah, ty budeš určitě Marion.“ Zlatohnědá ofina mu spadla do čela a Marion pocítila nutkání dotknout se jí, jestli je skutečně měkká jako hedvábné třásně.

Marionin otec džíny nikdy nenosil; vždycky chodil v obleku, dokonce i na procházku po promenádě. Rodiče Sarah působili v porovnání s jejími rodiči tak mladě. Marioninu otci bylo padesát dva, když se narodila, a její matce třiadváct. Byli ve stejném věku jako prarodiče většiny jejich spolužáků a jejich život halilo ono sépiové zabarvení minulé éry, kdy lidé jezdili na vysokých kolech a měli služebné.

Marion se nechala zavést dovnitř. Domácnost byla nápadně prostá starožitností, dřevěného obložení a záclon s šílenými spirálovými vzory. Zde měli nábytek ze světlého borového dřeva a všude to hrálo barvami. Francouzskými okny viděla Sarah a její kamarádky venku na terase. Když Marion spatřily, shlukly se k sobě a začaly si šuškat.

Z kuchyně přišla matka Sarah a otřela si dlaně, malé a měkké jako myšička, o světle modré džíny. Rodiče Sarah vypadali

jako módní panenky v obchodech s hračkami. Ty, které stojí vedle sebe v celofánových krabicích, oblečené v dokonale ladících modelech s plastovými volnočasovými doplňky, jako jsou malé motorky nebo grilovací soupravy.

„Ahoj, Marion.“ Zářivě se na ni usmála, jako by byly dávne přítelkyně. „Děvčata si hrají na zahradě s Robbiem. Běž za nimi, já mezitím dodělám oběd.“

Marion se sevřel žaludek ve zvláštním mrazivém pocitu, jako by ji vysílali do bitvy.

„Nenuťte mě tam chodit, prosím vás,“ žadonila by nejraději. „Nechte mě tady vevnitř. Můžeme se dívat na televizi a já budu předstírat, že jste mí skuteční rodiče.“

Otec Sarah ji vyvedl na terasu a ona se ocitla na dlažebních kamenech nepravidelných tvarů a různých velikostí, šikovně poskládaných jako mozaika. Sarah a její kamarádky se střídaly v hlazení šedé srsti velké roztomilé hračky. Když se Marion odvážila vkročit do té fantastické kamenné zahrady, hračka jakoby podrážděně nakrčila čumáček.

„Jak se hýbe? Je to kouzelná hračka?“ zeptala se.

„Je to činčila, jmenuje se Robbie a hýbe se, protože je živý,“ prohlásila Sarah tónem, který naznačoval, že něco takového nepozná jedině idiot. „Nenechte ji na něj sahat,“ nařídila ostatním. „Ještě by to udělala špatně a umačkala ho k smrti.“

Lucy Clementsová, jednoznačně nejvyšší z děvčat, si připravila opálené klouby k útoku a postavila se mezi činčilu a Marion. Ostatní si Robbieho hladily s přehnaným požitkem, nechávaly prsty klouzat po hebké srsti a tu a tam jimi spočinuly na místě.

Marion odešla do vzdáleného kouta zahrady, kde zůstala sama. „Bílé kalhoty, kepr – červené kalhoty z česané bavlny s květem na kapse – růžová sukně z umělého hedvábí – černé kalhoty, serž – ne – plátno – kalhoty – černé – ne, bílé kalhoty – osuška – ručník – ručník,“ odříkávala pro sebe jednotlivé kusy prádla v točícím se bubnu pračky paní Mossové.

V látkách se vyznala, spoustu času u otce ve skladu trávila prohlížením vzorníků.

Když je paní Mossová zavolala dovnitř na oběd, ochutnala Marion pokrmy, které v životě nejedla: burákovou pomazánku, nápoj s názvem Lilt v plechovce s obrázky palm, který chutnal jako cukrové slunce. Sarah a její kamarádky se k Marion začaly chovat přelaskavě, byla to však jen přetvářka.

„Judy, mohla bys, prosím tě, podat Marion ty sendviče s burákovou pomazánkou?“ pravila Sarah s kousavým úsměvem v hezké tváři. „Zdá se, že umírá hlady.“

„Nedáš si ještě linecké, Marion? Vždyť jsi měla teprve šest nebo sedm kousků,“ pronesla Lucy. Ostatní se smály, dokud je matka Sarah neumlčela.

Po svačině šla Marion s ostatními dětmi nahoru. Sarah prohlásila, že si budou hrát na nevěsty, hodí si krajkovou záclonu přes hlavu a budou se promenovat po pokoji mezi postelemi s růžovým povlečením s volánky, přičemž prostor mezi nimi měl představovat uličku v kostele, a v ruce budou držet vázičku s umělohmotnými konvalinkami, vypůjčenou z dolní toalety.

„Kdo bude další?“ zeptala se Sarah, když už se vystřídaly všechny kromě Marion.

„Marion ještě nebyla,“ hlásila Hazel Parkinsonová, která měla na nosíku tolik pih, že splývaly v jednu velkou hnědou skvrnu.

„Ona ale nemůže být nevěsta, není dost hezká. Kdo by si vzal tuhle tlustoprdku s hlavou jako brambora?“ protestovala Judy Blakeová. Marion rozbolelo břicho jako jednou, když snědla jedovaté bobule ze zahrady, protože vypadaly jako bonbony.

„Ne, musí, všechny musí,“ pronesla Sarah zlověstně.

Marion si neochotně hodila záclonu přes hlavu a převzala květiny, které nepříjemně čpěly laciným osvěžovačem vzduchu. Když procházela uličkou, Sarah prozpěvovala:

*Už přichází nevěsta,
obličej má jak z těsta,
museli zatlouct vrata kostela,
aby ta šereda uvnitř shořela.*

Matrace postelí se otrásaly, jak se dívky sedící na nich prohýbaly smíchy.

Když se Marion vrátila domů, Matka právě cídila stříbrnou edwardovskou čajovou konvicí. Tato nádoba, nádherně zdobená exotickými zvířaty a ptactvem a stojící na čtyřech tygřích tlapách, byla příliš cenná, než aby ji svěřila hospodyni paní Morrisonové. Matka poslouchala Marionino vyprávění a opatrně přitom přejížděla měkkou šedou látkou po lesklé křivce ucha konvice.

Marion potřebovala slyšet, že se Sarah a její kamarádky pletou, že jí to zpívaly, jen aby ji ranily, místo toho na ni Matka pohlédla s nepřítomně zklamaným výrazem, jako by šlo o kus textilu, který vypráním ztratil tvar.

„Nemůžeš za to, Marion; jsi zkrátka po matce svého otce. Sice nebyla hezká, ale zdědila továrnu. To je také jediný důvod, proč se s ní dědeček Zetland oženil.“

„Třeba budu hezcí, až vyrostu, jako ošklivé káčátko,“ zkoušela to Marion optimisticky.

Na to Matka neřekla nic. Odložila konvicí, zapálila si mentolovou cigaretu a vyfoukla kouř. Marion spolu s oblakem štiplavého kouře přepadlo pochopení, že lásku možná nikdy nepozná. Ovinula paže kolem Matčiny ostrých boků hledajíc útěchu. Avšak fyzické projevy nebyly v rodině Zetlandových podporovány a Matka ji od sebe záhy velmi opatrně odstrčila.

Když se opět zaměřila na konvicí, Marion utekla nahoru do svého podkrovního pokoje. Naaranžovala všechny plyšové hračky do kruhu na podlaze, vlezla si do něj a schoulila se do

klubíčka s hlavou mezi koleny. Dělávala to tak, kdykoli byla rozrušená. Jako by ji hračky chránily kouzelnou mocí. A tak tam seděla se zavřenýma očima, když kdosi vešel do pokoje. Marion nevzhledla, věděla však, že to musí být její starší bratr John, protože cítila jahodové provázky, což byla jeho oblíbená cukrovinka.

„Co se děje, Mar?“

„Nejsem hezká. Nikdy se nevdam, protože jsem tlustá.“ Z hrdla se jí vydral vzlyk, který zněl, jako by někdo přejel pilou po kusu dřeva. „Nejspíš umřu sama.“

Slyšela, jak bratr žvýká jahodového hada.

„Kdo ti to řekl?“

„Sarah Mossová a její kamarádky. A nedovolily mi hladit Robbieho, abych ho nezaškrtila.“

„Robbieho?“

„Činčila – je to plyšová hračka oživená kouzlem.“

„Kde bydlí?“

Marion popotáhla. „Jmenuje se to tam Copperdale. Kousek odtamtud nás táta vodí do Frankova dvora. Vepředu na zahradě mají obrovské šneky. Ale nejsou živí.“

Když zvedla hlavu, John byl pryč. Vedle jejího ochranného kruhu ležel slizký červený jahodový provázek. Marion ho zvedla a strčila do úst. A jakmile jí růžový cukr začal praskat na jazyku, cítila se o něco lépe.

O několik týdnů později, když se paní Mossová chystala odvézt Sarah a jejího mladšího bratra do školy, našla na čelním okně svého automobilu kůži činčily Robbieho. Nikdo netušil, jak se tam kůže dostala nebo co se stalo se zbytkem zvířete.

Marion už k Sarah víckrát nepřišla. Pokud ji ještě někdy zvali, vymluvila se, že je nemocná. Raději zůstávala ve svém „vnitřním světě“, jak to nazýval otec, s dvěma pevně zavřenými před všemi narušiteli.

@devushka.94

6. června

Dobrý den, tady Soňa. Dnes takový normální den, celé dopoledne jsem všechny myla/krmila. Někdy hraju si s bílými krysami a ty už nekoušou do prstů, protože vědí, že jsem kamarádka. Hodně dětí chodí do obchodu dívat se na štěňata. Paní Borisová říká, že když děti nechtějí odejít, mám se zeptat, co chtějí, a když nic nekupují, mám se na ně rozčileně dívat, dokud neodejdou. Ale neumím tak rozčileně dívat jako paní Borisová a děti neodcházejí. Strkají prsty do klece a křičí, aby štěňata štěkala, papouška nutí opakovat kaakaaakaa a kočky syčet a mně z toho rámusu může puknout hlava.

V noci jsem dívala se na televizní pořad o koních. Jednou bych ráda s koňmi pracovala. Velká zvířata se mají líp, že běhat venku a ne v klecích jako malá. Omlouvám se za ne moc dobrou angličtinu, budu snažit, prosím o trpělivost!

8. srpna

Dnes je moc horko a tatka gekon umřel. Já pláču, protože umřel, ale taky jsem smutná kvůli jiným věcem. Boris říká, že to moje vina, protože tatka gekon neměl dost vody. Boris říká, že tatka gekon stát hodně peněz. Paní Borisová říká, že ty peníze musím zaplatit já.

9. srpna

Zase horko a mě bolí hlava, protože mě pokousal zlý štěně. I s pokousanou rukou musím čistit a krmit a čistit. Boris říká, že to moje vina. Všechno Soni vina. Štěně moc roste. Jestli někdo ho nekoupí brzy, bude moc velký a nikdo ho nebude mít rád. Nikomu nesmíme říkat, že kouše. Dokonce i rybičky se bojí, když zlý štěně štěká.

9. září

Pán koupil zlý štěně svojí holčičce k narozeninám. Ale pak štěně kouslo holku do nohy a pán ho vrátil do obchodu. Hrozil, že půjde na policii, jestli mu Boris nevrátí peníze. Boris se na mě zlobí, i když za to nemůžu. Myslela jsem, že mě uhodí. To štěně prý musí zabít. Vzal ho k řece. Jsem smutná, i když to byl zlý štěně.

Jednomu štěněti jsem říkala Adrian, protože je kudrnatý jako Vy. Byl nejlepší. Nekousal a šel do hezkého domu. Doufám, že je šťastný.

10. září

Čistit, krmit, čistit, krmit, celý den. Učím papoušky anglicky. Pak se dozví moje tajemství. Povím jim o Vás, Adriane. Ráda bych je pustila na svobodu. Ráda bych, aby osvobodili mě. Někdy mám takový hlad, že jim ujídám krmení.

12. prosince

Je moc studená zima. Ráno našla jsem žlutého ptáka a dvě myšky, jak nehýbají. Věci umírají, když je zima, věci umírají, když je horko. Kočky se na mě zlobí, nevím proč. Ta velká s kožichem jako bohatá paní mě škrábala do obličeje. Nevím, co jsem jí udělala.

23. února

Má angličtina už je o tolik lepší – večer se hodně dívám na televizi na pořady v angličtině, ale musím ji mít hodně potichu, aby mě nikdo neslyšel. Dívám se na pořad o zvířatech v jedné velké americké zoo. Ráda bych něco o zvířatech studovala a stala se třeba veterinářkou nebo pracovala v zoo. Je podle Vás, Adriane, možné takové věci v Anglii studovat?

Samozřejmě si taky budu muset sehnat práci a hodně našetřit, to vím, a jsem připravená pracovat, máte nějaká zvířata? Ve státním dětském domově jsme zvířata mít nesměli, ale ráda jsem o nich četla v knížkách. Proto mi taky ředitelka našla místo v obchodě se zvířaty, jenže to je vlastně nejhorší, protože se tu ke zvířatům chovají hrozně, i když ne tak hrozně jako k některým lidem!

25. února

Přišly mi peníze, které jste poslal včera. Tolik se do Anglie těším! Samozřejmě se trochu bojím, protože je to tak dlouhá cesta, autobus, dva vlaky a velká loď. Potom budu čekat u McDonald's na velký mercedes. Doufám, že se po cestě neztratím. Tady bych stejně nikomu nechyběla, snad kromě těch bílých krys.

OBĚD S JUDITH

Marion čekala, až budou hodiny ukazovat půl jedné. V tenkém nylonovém plášti jí začínalo být horko jako v létě v cirkusovém stanu. Brala si jej s velkým předstihem, protože zapnout zip bylo někdy poněkud ošemetné a nechtěla s ním pak zápolit do poslední minuty a nakonec přijít pozdě. Pochopitelně šla jen na oběd k Judith do sousedního domu, ale venku byl sychravý únorový den a Marion si připadala bezpečnější, když ji od okolního světa dělila vrstva oranžového nylonu.

Na klíně svírala kabelku, jako by se bála, že ji někdo ukradne, což bylo samozřejmě dost nepravděpodobné vzhledem k tomu, že seděla sama ve své vlastní kuchyni. Ručička poskočila na čtvrt na jednu. Schůzky v Marion probouzely nervozitu. Proč si jen nevymyslela nějakou výmluvu! Jenže tvrdit, že už ten den něco má, by byla okatá lež, protože neměla nic žádný den.

Na stole před ní ležela hromádka pošty. Vesměs letáky a brožurky pobízející člověka, aby například koupil novou pohovku nebo pobyl na chalupě v Cornwallu.

TAKOVOU PŘÍLEŽITOST
ZKRÁTKA NEMŮŽETE PROMEŠKAT!
UŠETŘETE SPOUSTY PENĚŽ PŘECHODEM
K ŠIROKÉMU PÁSMU GREEN NET,

hlásal zářivě oranžový a zelený leták na vrchu hromádky. Marion nevěděla přesně, co je široké pásmo; veškeré záležitosti tohoto typu měl na starosti John, ale snad by si leták měla pro jistotu ponechat, aby přece jen nepromeškala příležitost. Náhle si představila, že zchudnou, stanou se z nich bezdomovci a budou spát na ulici. Ačkoli si v hloubi duše uvědomovala, jak je to hloupé, pověřivý strach, který nedokázala vysvětlit, jí zabránil leták vyhodit.

Pod ním se nacházel modrý letáček s fotografií pizzy. Červená salámová kolečka mezi bublajícím sýrem jí připomněla obrázky kožních onemocnění v jedné lékařské učebnici, k jejímuž prohlédnutí ji jednou vyprovokoval John, když byli ještě malí.

Pizza Fratelli, donáška až k vám domů.
S tímto letáčkem 50% SLEVA.

Ona ani John pizzu nejedli, ale skutečně to vypadalo na výhodnou nabídku. Majitelé té restaurace se zjevně velmi snaží své pizzy prodat; možná se obchody nehýbou, a tak museli snížit ceny, aby přilákali nové zákazníky. Zdálo se bezcenné leták jen tak vyhodit, když si dali tolik práce, proto i tento položila na hromádku k uschování. Pak narazila na:

RAYOVY SPOLEHLIVÉ STŘECHY –
PŘEDBĚŽNÁ KALKULACE CENY ZDARMA

a:

ROZJASNĚTE SVŮJ SVĚT –
MORLEYHO DVOJITÉ ZASKLENÍ

Co kdyby skutečně potřebovali dvojité zasklení nebo opravit střechu? Na koho by se obrátili? Neměla by pro případ nouze nechat i tyto letáky? Když je přece jen vyhodí, nebude

to pokoušení osudu, aby jim rozbil okna a poškodil střechu? Náhle jí představa, že by se měla probrat všemi těmi letáky a rozhodnout, které je třeba uschovat a které vyhodit, připadala neúnosná, zejména v den, kdy měla absolvovat něco tak děsivého jako pozvání na oběd k sousedce, nakonec je tedy všechny posbírala a strčila do skříňky nad dřezem.

Když procházela kuchyní, zahlédla tmavé chomáče špíny v mezeře mezi dřezem a lednicí, které připomínaly chlupaté podpaží. Až se vrátí, vážně by měla trochu poklidit, jenže kde vůbec začít, když je toho potřeba udělat tolik? Podle čeho si vybrat jedno místo a ne nějaké jiné? Dlaždice v koupelně byly zčernalé kolem okrajů, pod postelemi tlustá vrstva prachu a každá místnost přetékala harampádím tak, že bylo náročné přejít přes pokoj a nezakopnout při tom.

Dům o šesti pokojích, kdysi dokonale uklizený, se během dvaceti let od matčiny smrti proměnil v naprostý chaos. Vysoké stropy s ozdobnou lištou pokrývaly pavučiny, míšeňské porcelánové figurky stály mezi chuchvalci prachu, na georgiánských prádelnicích se vršily hromady starých novin a pěkná dubová podlaha byla posetá rozbitými toasty a televizory, o nichž John tvrdil, že je opraví, ale nikdy se k tomu nedostal. Než Matka zemřela, hospodyně paní Morrisonová všude udržovala pořádek; jenže nyní už by nikdo příčetný takovou práci nevzal, když věci zašly do katastrofálního stavu, a i kdyby, John by stejně cizího člověka do domu nevpustil.

Pro pořádek je třeba uvést, že se Marion pokoušela uklízet alespoň v některých částech domu; měla smetáček a lopatku na zametání drobků od sušenek a dalšího smetí z velkých kožených křesel v obývacím pokoji a pohovky, na níž odpoledne lehávala u televize. Povrchy v kuchyni a koupelně pravidelně otírala hadrem namočeným v slabém chlorovém roztoku, jehož pach se její kůže držel ještě dlouho poté a vyvolával v ní nepříjemně vzpomínky na školní výuku plavání.

Kdykoli pomyslela na všechen ten nepořádek, připadala si jako součást bezejmenné skládky, zapomenutý kus uvězněný

v jedné z mnoha hromad, jichž byl dům plný. Aby se nemusela dívat okolo, utáhla šňůrku kapuce tak, že jí zakryla i oči a ovál ze zkrabaceného nylonu rámoval jen ústa a nos.

Když se odtáhla závora na dveřích do sklepa, sevřel jí žaludek nepříjemný pocit úzkosti. Dveře se otevřely a do kuchyně zavanulo jako ze starého kostela. Marion zatajila dech, aby nemusela dýchat stejný vzduch jako ony. Pak se objevil John, prudce oddechoval po zdolání prudkých schodů ze sklepa. Teprve když za sebou zabouchl těžké dveře a zamkl je, Marion se znovu nadechla.

John si otřel kapesníkem pot z tváří protkaných tenkými červenými žilkami. Svou výškou přes sto osmdesát centimetrů a velkým břichem, které mu viselo přes kožený opasek, jako by vyplnil celou kuchyni. Marion si všimla, že má od naleštěných černých kožených polobotek odřené kotníky.

„Johne, proč nenosíš ponožky?“ zeptala se.

„Žádné jsem nenašel.“

„Nechala jsem ti čisté na posteli v tom volném pokoji.“

„V Matčině pokoji?“

„Ne, v tom volném pokoji.“

„V pokoji s rozbitým oknem?“

„Ne, v tom volném pokoji s šatní skříní.“

Šlo o starou skřín z leštěného dubu, v níž přechovávali zimní kabáty. V tmavých letokruzích na jedné dveřích se dal rozoznat tvar, který Marion a Johnovi, když byli malí, připomínal tvář křičícího člověka. Marion naháněl hrůzu, do svých čtrnácti do pokoje sama nevstoupila.

„Proč jsi mi je nenechala u mě na posteli?“

„Vždycky ti je dávám do toho pokoje. Nechceš, abych do tvého chodila.“

Zafuněl, zavrtil hlavou, až se mu zavlnily záhyby na krku.

Když procházel kolem ní, zachytila vůni kolínské, kterou mu koupila k narozeninám. Jmenovala se Apollo, ta z inzerátu, kde muž z řeckých bájí jede na bílém koni. Vybrala ji, protože měla ráda antickou mytologii. John měl vlasy pečlivě přečesané přes

lysinu, a dokonce i Marion věděla, že takový účes je dávno staromódní; většina mužů si zbývající vlasy oholila, jakmile jim začaly vypadávat.

Na zápěstí měl hodinky po otci na nerezovém náramku. Stejně hodinky, které byly po onom incidentu vyloveny z řeky a jako zázrakem stále šly.

John se postavil ke dřezu, hodinky sundal, položil je na linku a pustil horkou vodu. Kuchyňské okno zamlžila pára, John si začal drhnout ruce kostkou špinavého dehtového mýdla. Marion si všimla kulaté jizvy na vnitřní straně jeho zápěstí.

Když si ruce osušil kuchyňskou utěrkou, zapnul bratr rádio a pustil se do krájení rajčat do sendvičů, přičemž nožem bubnoval do rytmu. Hromádky semínek klouzaly z krájecího prkénka jako žabí potěr smíchaný s krví. Tyto sendviče budou pro návštěvnice, a už jen z pohledu na ně byla Marion nesvá.

„Proč tady sedíš v kabátě, Mar?“

„Jdu k Judith na oběd.“

„Obědvá vůbec Judith?“ Ušklíbl se. „Vypadá, jako by žila jen z vody a vzduchu.“

„Občas asi musí něco jíst.“

„Vsadím se, že něco chce.“

„Nebud' hloupý, co by ode mě asi tak mohla chtít?“

„Jsi měkkosrdcatá, Marion. Proto tě využívá.“

Marion nevadilo nechat se využívat; jistě to bylo lepší, než být nevyužívaná jako zapomenutá krabice mléka, které pomalu kysne v lednici.

„Kolikrát jsi jí hlídala dítě a nedala ti za to ani penci.“

„Ale já Lydii hlídala ráda. Za to bych si nikdy peníze nevzala,“ prohlásila Marion, trochu šokovaná bratrovou výtkou.

„Škoda, že když už je teď Lydia velká, nenamáhá se za tebou ani zastavit.“

„Určitě má spoustu učení a kamarádů, proč by ztrácela čas s takovou starou bábou jako já?“

Přestože jí pravidelně posílala balíčky s pozornostmi a někdy také obálku s blahopřáním a trochou peněz, Lydia se Marion neozvala od té doby, kdy před více než rokem začala studovat na Birminghamské metropolitní univerzitě. Ovšem nebylo to ani tak Lydiino chování, na něž John tak rád poukazyval, z čeho se jí svíralo hrdlo.

„Zapomněla jsem ti říct, John, že ti ráno přišel balíček. Je na chodbě.“

John odešel a vzápětí se vrátil i s balíkem. Opatrně jej položil na stůl, chvíli se na něj jen díval, jako by si ten okamžik vychutnával. Hnědý obal papírově vykřikl, když jej rozervál nožem; přejel dlaní po krabici s obrázkem tmavě šedého letadla.

„Co mu říkáš, Marion? Avro Lancaster.“

„Určitě je moc hezký.“

„Hezký?“ John se zachechtal. „Lidi v Hamburku si asi nemysleli, že je tenhle krasavec hezký; Lancastery používala za druhé světové války RAF k bombardování města. Jeden z těch náletů, ke kterému došlo za suchého a teplého počasí, způsobil ohnivou bouři, plameny šlehaly do výšky téměř tři set metrů.“ John se odmlčel, olízl si dolní ret. „Cesty a dokonce i voda v řekách hořely. Lidi to žhnoucí tornádo vtahovalo do sebe jako suché listí.“ Odtrhl oči od obrázku letadla a zadíval se na ni. „Dovedeš si to představit?“

„Taková hrůza!“ vyjekla Marion.

„Bylo to nezbytné, aby se válka vyhrála.“ John láskyplně pohladil krabici. „Lidé mohou v noci klidně spát ve svých postelích díky drsným chlapíkům, kteří jsou připraveni páchat násilí jejich jménem. To napsal George Orwell, Marion,“ řekl a zavrtěl tlustým červeným prstem.

„Nepřestává mě překvapovat, co ty všechno víš, John.“

Přesně o půl jedné zazvonila Marion na zvonek u sousedčina vchodu. Judith se objevila v legínách a zavínovacím svetru, načerno obarvené vlasy stažené do drdolu. Díky vzezření